

Ледве щастя моє...

Маріанна Кіяновська

Ледве щастя моє ледве дихає ледве живе.
Повертаючись в дзеркало, двері ховає від мене.
Чорні сміху округили: В купелі човник пливе,
І маленьке дитя в купіль хлюпає воду студену.

Все відміряно нам наперед — трохи шалу і крил.
Трохи кінського поту, що пахне шляхами і домом,
Навіть кара і смерть, навіть змучений той Азраїл,
Що вцілів і загинув після першого в небі погрому.

Ця пронизливість, це небажання від тебе піти...
Як я хочу обняти твої незахищені плечі!..
Бумерангами свідчень я катую тебе, а ти
Прямовисний, як ангел, — і я обираю втечу.